

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 16/02/2023

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1161

“NGHE KHÔNG HIỂU KHÔNG CẦN TƯ DUY, KHÔNG CẦN NGHIÊN CỨU”

Khi nghe chúng ta nghe Kinh nếu chúng ta không hiểu thì chúng ta cũng không cần tư duy, không cần nghiên cứu. Nếu chúng ta cố gắng hiểu, chúng ta tư duy, nghiên cứu thì chúng ta sẽ rơi vào vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Khi nào tâm chúng ta thanh tịnh chúng ta sẽ tự hiểu. Đây là đặc điểm đặc thù chỉ có Phật pháp có. Đối với thế gian pháp, chúng ta muốn hiểu thì chúng ta phải tư duy, nghiên cứu vì học thuật thế gian từ vọng tưởng lưu xuất ra. Phật pháp từ nơi tâm thanh tịnh lưu xuất ra nên chúng ta muốn hiểu Phật pháp chúng ta phải dùng tâm thanh tịnh.

Tôi biết một vị tu hành không cần học qua các trường lớp nhưng sau gần 20 năm tu học thì ông có thể giảng Kinh nói pháp. Vị đó rất chuyên cần tu tập. Mỗi năm ông nhập thất ba lần, mỗi nhập thất kéo dài ba tháng. Ông nhập thất ở một khu riêng biệt, cách xa đại chúng. Khi ở trong thất, ông tuân theo thời khoá nghiêm ngặt, 10 giờ đi ngủ, 3 giờ dậy, mỗi ngày tụng Kinh sáu thời, ngoài ra ông còn đi Kinh hành, đọc Kinh. Mỗi lần ông ra thất thì râu tóc đó đã rất dài, khiến mọi người giật mình khi nhìn thấy ông.

Trên Kinh có nhắc đến một vị Thầy hương đăng, không biết chữ, đầu óc chậm chạp. Mùa hè, mọi người nói với ông, đại chúng mang đồ ra phơi thì ông cũng phải mang đèn sáp ra phơi. Đến buổi chiều đèn sáp tan hết, mọi người không có gì để thắp sáng. Vị hương đăng chuyên cần niệm Phật, một thời gian sau ông biết chữ, biết làm thơ, giảng pháp. Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: **“Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ”**. Trong tự tánh vốn sẵn đầy đủ không thiếu thứ gì. Chúng ta quay trở về với tâm thanh tịnh thì tâm thanh tịnh có thể lưu xuất ra tất cả.

Hàng ngày, chúng ta vọng tưởng, phân biệt, chấp trước triền miên nên chúng ta chưa hiểu được Phật Kinh. Tâm chúng ta trống rỗng, thanh tịnh thì chúng ta tự sẽ hiểu. Hòa Thượng nói: **“Nghe không hiểu thì chúng ta không cần tư duy, nghiên cứu. Nếu chúng ta tư duy, nghiên**

cứu để hiểu thì chúng ta đã vọng tưởng". Chúng ta vọng tưởng thì chúng ta đã hiểu theo cách của mình chứ chúng ta không đúng nghĩa mà Phật Bồ Tát đã dạy. Chúng ta dùng tâm trống rỗng lắng nghe lời giảng của Phật Bồ Tát, Tổ Sư Đại Đức nhiều ngày thì nhất định sẽ hiểu.

Có nhiều người lo lắng vì họ nghe nhưng không hiểu. Chúng ta dùng tâm rỗng rang, tâm thanh tịnh nghe nhiều lần thì chúng ta sẽ tự hiểu ra. Tâm chúng ta thanh tịnh thì chúng ta sẽ dần dần hiểu ra một cách thấu đáo, tường tận. Hòa Thượng không khuyến khích chúng ta vừa nghe vừa ghi chép. Chúng ta phải tiếp nhận lời giảng của các Ngài bằng tâm thanh tịnh.

Hòa Thượng nói: "***Người biết học thì họ sẽ học từ nơi căn bản***". "***Căn bản***" chính là tâm thanh tịnh, vô tư, vô cầu. Thí dụ, trước khi chúng ta vào học lớp "***Thập Thiện Nghiệp Đạo***", chúng ta nghiên cứu trước các nội dung thì đó là chúng ta đang vọng tưởng. Chúng ta nghe nhiều lần thì chúng ta sẽ tự hiểu ra. Chúng ta nghiên cứu để chúng ta nói cho hay nhưng người khác nghe không hiểu, thậm chí chúng ta cũng không hiểu thì chúng ta không có được lợi ích.

Hòa Thượng nói: "***Tâm thanh tịnh có thể sinh trí tuệ, sinh phước báu. Tâm của chúng ta thanh tịnh thì chúng ta sẽ có phước báu tràn đầy. Điều này rất vi diệu! Trong nhà Phật có nguyên tắc, nếu chúng ta nghe mà chúng ta hiểu thì rất tốt, nếu chúng ta nghe nhưng không hiểu thì chúng ta cũng không cần phải nghiên cứu, tư duy. Chúng ta nghiên cứu thì chúng ta dùng tâm ý thức vậy thì chúng ta đã sai rồi!***". Nhiều người cho rằng muốn có phước báu thì phải làm nhiều việc. Tâm chúng ta chỉ cần se se thanh tịnh, không còn phiền não, vọng động thì tự khắc chúng ta sẽ hiểu được Kinh Phật.

Khi nước hồ có nhiều bùn thì chúng ta không thể nhìn thấy đáy hồ, nếu bùn lắng xuống, nước trong hồ trong xanh thì chúng ta có thể nhìn thấy mọi thứ. Vào buổi đêm, chúng ta nhìn thấy mặt trăng trên mặt hồ, nếu chúng ta dùng tay để vớt trăng, nước hồ lay động thì chúng ta sẽ không nhìn thấy trăng nữa. Tâm chúng ta giống như chiếc gương soi, chúng ta có thể nhìn thấu hết mọi vật. Nếu lâu ngày chúng ta không lau tấm gương, tấm gương bị phủ bụi thì chúng ta nhìn thấy mọi vật trong gương rất mờ. Bóng đèn ở trong bếp, sau một thời gian khói bám vào làm bóng đèn bị mờ. Chúng ta chỉ cần lau sạch thì bóng đèn lại sáng như trước. "***Khói***" cũng giống như vọng tưởng, phiền não của chúng ta. "***Bóng đèn***" giống tâm thanh tịnh của chúng ta. Chúng ta muốn tâm mình thanh tịnh thì chúng ta bỏ đi những suy tư, tính toán, nghiên cứu của mình. Phật không dạy chúng ta nghiên cứu. Ngài dạy chúng ta gạt bỏ vọng tưởng, tạp niệm. Khi nào vọng tưởng, tạp niệm của chúng ta ít đi thì tâm chúng ta sẽ thanh tịnh.

Trong “**Lục Tổ Đàn Kinh**”, Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: “**Bổn lai vô nhất vật, hà xứ nhá trần ai**”. Tâm của chúng ta vốn dĩ không một vật thì làm gì có dính bụi trần. Bụi trần chỉ bám ở bên ngoài. Vọng tưởng, phiền não của chúng ta chỉ ở bên ngoài nên chúng ta rất dễ lau chùi. Nếu chúng ta không lau chùi thì vọng tưởng, phiền não ngày càng nhiều hơn. Nếu chúng ta không lau chùi thì tấm gương hay bóng đèn sẽ ngày càng tối. Chúng ta chỉ cần lấy giẻ lau tấm gương, bóng đèn thì mọi thứ lại sáng rõ. Có một kỹ sư người Nhật Bản lấy nước sông Tô Lịch để tinh lọc, sau khi được loại bỏ những tạp chất thì nước sông Tô Lịch đã có thể uống. Khi các chất bẩn bị loại bỏ bởi các tấm lọc thì nước sẽ tinh sạch. Tâm của chúng ta vốn dĩ là thanh tịnh!

Sáng nay, sau khi tôi đã tỉnh dậy, tôi lại đi ngủ tiếp. Sau đó, tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại báo thức reo, ý niệm ban đầu của tôi là mình đang ngủ mà không biết có tiếng gì reo, ý niệm thứ hai của tôi mới là đã đến giờ phải dậy. Tôi đã dậy sớm được 1160 ngày nhưng tập khí, phiền não vẫn còn nguyên! Người xưa dạy: “*Đối với người thì chúng ta phải khoan dung, độ lượng đến ba phần. Đối với phiền não, tập khí của chúng ta thì chúng ta phải đuổi cùng, diệt tận*”. Chúng ta mở rộng tâm lượng bao dung, tha thứ cho người nhưng đối với tập khí, phiền não thì chúng ta phải diệt tận, không để chúng tồn tại.

Tập khí, phiền não của chúng ta đã bám rễ rất sâu dày, chúng ta muốn đối trị những tập khí, phiền não này cũng không đơn giản! Hàng ngày, chúng ta triền miên trong vọng tưởng, tạp niệm nên tự tánh của chúng ta không thể hiển lộ. Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: “**Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ. Nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp**”. Thí dụ, trước đây chúng ta không biết dẫn chương trình, chúng ta sợ hãi khi đứng trước đám đông nhưng chúng ta dần làm được vì năng lực trong tự tánh của chúng ta vốn đủ.

Hòa Thượng nói: “**Khi nghe Kinh nhà Phật có một nguyên tắc, chúng ta hiểu rồi thì rất tốt. Nếu chúng ta không hiểu thì chúng ta không cần tư duy, nghiên cứu. Chúng ta càng tư duy, nghiên cứu thì chúng ta vọng tưởng, chúng ta sẽ sai lại càng sai! Khi nào tâm chúng ta thanh tịnh thì chúng ta tự hiểu, đây mới là cái hiểu chân thật!**”. Nếu chúng ta cố gắng làm một bài thơ thì bài thơ đó sẽ rất buồn chán vì bài thơ đó làm từ vọng tưởng. Nếu bài thơ tự lưu xuất ra thì nội dung sẽ rất sâu sắc. Khi tôi còn đi học, cuộc sống rất khó khăn, tôi ở trọ trong một miếu hoang. Khi đó, tôi làm bốn câu thơ: “*Người lữ khách cô hành nơi sa mạc. Bước chân buồn nơi cát trắng ngàn thu. Hỏi lữ khách bao giờ dừng chân nghỉ. Hay đi hoài đến cuối nẻo trời xa*”. Những vần thơ không xuất phát từ vọng tưởng, phân biệt thì nó sẽ có hồn. Chúng ta

dùng tâm vọng tưởng để hiểu Phật Kinh thì đã hoàn toàn sai. Chúng ta hiểu bằng tâm thanh tịnh thì đó là chúng ta thật hiểu.

Những bài hát của các Nhạc sĩ ngày xưa nghe rất cảm xúc vì họ sáng tác bằng cả tâm hồn. Những thứ lưu xuất từ tâm hồn thì sẽ đi vào lòng người. Giáo huấn của Phật lưu xuất từ tâm thanh tịnh, chúng ta muốn hiểu thì chúng ta phải dùng tâm thanh tịnh để thể hội. Chúng ta dùng tâm vọng tưởng để hiểu thì chúng ta càng hiểu, càng sai. Trong các lớp học Phật pháp, lớp **“Con đường đạt đến nhân sinh hạnh phúc”**, lớp **“Học Vấn Dạy Con”** hay lớp **“Nữ Đức”**, nếu người nào chia sẻ bằng tâm chân thành thì chúng ta sẽ cảm động vì **“tâm cảm tâm”**.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta đừng tưởng chúng ta có thể gạt được người!”**. Những điều từ tự tánh thanh tịnh lưu xuất thì mới cảm được người. Chúng ta phải quay trở về với tâm thanh tịnh. Hòa Thượng nói: **“Cả đời tôi là một mảng chân thành”**. Tôi rất cảm xúc khi nghe câu nói này. Cả cuộc đời Hòa Thượng nói và làm tương ứng. Chúng ta học Phật pháp, chúng ta phải dùng tâm: **“Chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi”** để học và làm. Đây là đức tánh của mỗi chúng ta và của các chư Phật Bồ Tát. Khi chúng ta khen một người có **“đức hạnh”** thì về **“đức”** người đó phải có tâm **“Chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi”**. **“Hạnh”** là hành. người có đức hạnh là người phải **“hành”** được **“nhìn thấu, buông xả, tự tại, tùy duyên”**. Phật đã đạt đến tâm **“chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi”** 100%, chúng ta chỉ mới làm được vài phần trăm.

Hòa Thượng nói: **“Trực tâm của chúng ta trực tiếp thể hội được Phật Kinh thì đó mới gọi là hiểu. Chúng ta phân biệt thì chúng ta đã dùng ý thức. Chúng ta dùng ý thức thì những điều chúng ta hiểu là tà tri, tà kiến. Phật pháp không cần suy tưởng, không cần tư duy, cũng không cần nghiên cứu”**. **“Trực tâm của chúng ta trực tiếp thể hội được”** là chúng ta hiểu từ nơi chân tâm của chính mình.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta không vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chúng ta chân thật hiểu được ý nghĩa mà Phật nói cho chúng ta nghe”**. Trong các bài Kệ Khai Kinh nói: **“Nguyện giải Như Lai chân thật nghĩa”**. Chúng ta muốn hiểu nghĩa chân thật của lời Phật nói thì chúng ta phải dùng tâm thanh tịnh.

Chúng ta phải dùng tâm bình đẳng, tâm chân thành đối đãi với học trò. Chúng ta giống như người mẹ hiền của các con không phân biệt con nào ngoan, con nào chưa ngoan. Chúng ta có tâm phân biệt thì chúng ta sẽ chấp trước. Chúng ta chỉ chơi với những người giúp chúng ta có

lợi ích thì đó là chúng ta có tâm phân biệt, chấp trước. “*Tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, ý niệm “*hương thụ năm dục sáu trần*” đều do vọng tưởng sinh ra. Nhà Phật nói: “**Mỗi chúng sanh đều có đầy đủ trí tuệ, đức tướng của Phật**”. Đức Phật có 32 tướng tốt, 80 vẻ đẹp. Trí tuệ, đức tướng của chúng ta đang bị vọng tưởng, phiền não che lấp. Chúng ta dần gạt bỏ tập khí, phiền não thì chúng ta tự khắc sẽ hiểu được những lời Phật nói.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!